

**Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Censvræ Et Invectivæ
Ex Mvltis Aliqvot In Sanctos Patres Et Ecclesiæ Doctores,
In DD. Scholasticos Tam Antiqviores Qvam Recentiores,
Nominatim In Primarios Societ. ...**

Bivero, Pedro de

Antverpiae, 1641

Capvt Secvndvm. Iansenij sese immodicè efferentis graues censuræ in
Scholasticos, qui ab eo inscitiae, cæcitatæ, imposturæ, erroris, hæreseos
arguuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73756)

enormitate Massilienses à Recentioribus nostris (*Lesio, Molina*) superantur. *tom. 3. col. 1123.*

40. *Col. 1124.* & sequentibus adducit propositiones Massiliensium à Concilio damnatas, & Recentiorum easdem, vel similes esse asserit.

41. Hæc ipsissima est Recentiorum sententia, quam ex professo in omnibus disputationibus suis hac de re passim tradunt. Dum autem verba *Lesij & Molina* adduxit, subdit: Quæ profectò Massiliensium dictis à Concilio damnatis, longè, ac diuerfis ex causis deteriora sunt. *tom. 3. col. 1125.*

42. Recentiores multò longiùs recesserunt (quàm *Massiliensis*). . . . Recentiores nostri longè animosiùs, & periculosiùs in hac re progressi sunt. *tom. 3. col. 1126.*

43. Plures huiusmodi propositiones afferri possent, tum aliunde, tum ex Concilio A-rausicano, quas non solum Recentiores cum presbyteris Massiliensibus amplexi videntur, sed plerumque deterius aliquid eis addidisse. *tom. 3. col. 1128.*

44. Hunc ergo pestilentissimum spiritum (immanis superbiæ) sicut Pelagiani medullitus imbiberant, ita in omnes eorum discipulos, qui quoquo modo hæredes dogmatum, vel patroni sunt, plus minusve transtulerunt. *tom. 1. col. 383.*

Vt suprà hæreticæ prauitatis heredes facit non tantum eosdem aditum hereditatem cum multiplici favore auasse dicit, etiam in moribus.

CAPVT SECVNDVM.

Iansenij sese immodicè efferentis graues censuræ in Scholasticos, qui ab eo inscitæ, cæcitatæ, imposturæ, erroris, hæreseos arguuntur.

1. **I**N istam opinandi absurditatem stulti-tiæque portentum Pelagianos præcipitatos volunt, qui vt suam quoquo modo sententiam de adiutorio quod commenti sunt, vt & seiplos à Pelagianismi suspitione tueantur, eò omnia obtorto collo rapiunt, vt existimari velint de neficio quâ possibilitatis gratiâ inter Augustinum, & Pelagianos, & Adrumetinos esse quæstionem, istamque cum tali possibilitatis adiutorio libertatis humanæ concordantiam, quæ sapientibus, & insipientibus, doctis, indoctisque facillima est, & ab ipsis propter nimiam facilitatem excogitata, nec vniquam ab Augustino . . . probata . . . sed sæpè potiùs improbata atque damnata. Istam, inquam, concordantiam neque celeritima Pelagianorum ingenia vidisse vniquam, nec Augustinum, nec Ecclesiam illius temporis, quæ per os eius loquebatur, vel meminisse, vel inuenire potuisse, quo periculosissimam sopirent contentionem, atque ita clausis oculis eos Andabatarum more pugnas, vt neutri ferirent, vel intelligerent alteros, persuadere moluntur. *tom. 1. col. 285.*

Ve gratiam suam necessitantem stabilias, fingit concordiam gratiæ, cui resisti possit cum libertate, à D. Augustino improbatam & damnatam; idq; hætenus à Scholasticis non fuisse intellectum.

2. Quod Augustinum, & Concilium, vt ipsi vocant, Mileuitanum, istius suæ sententiæ testem adhibent, non videntur illa testimonia vel penetrasse, vel expendisse, quæ vel ab iis

adulterantur, vel obtorto collo in suum positum rapiuntur. *tom. 1. col. 378.*

Iam non tantum ignorare, sed adulterare Concilia arguuntur doctissimi sanctissimiq; viri.

3. Diligentiam in plerisque scriptoribus nostri temporis magnopere desidero: dum eos tam grauitè in rebus capitalibus ex hoc Auctore indagandis, asserendis, vel negandis hallucinari video, vt pro Augustini assertio-nibus nonnumquam Pelagij pronuntata capiant; pro decisionibus disputationes Augustini; pro placitis dubitationes eius; denique certissima doctrinæ eius capita, quibus hæresis Pelagij olim vniuersa proftrata fuit, rursum in dubium reuocando in tenebris palpant; & Andabatarum more obtortatis oculis de eius mente dimicare videntur. *tom. 2. col. 135.*

Audi liberalem phrasium congeriem. Indiscretè hallucinantes, æteriores doctrinæ S. Augustini in tenebris palpantes, & Andabata sunt plerique recentiores.

4. Vt non sit vilo modo mirandum, si subtracto illo fundamento, tot altercationibus doctrina de gratiâ lacerata sit, & omnia, quæ Recentiores pro suo quisque genio excogitata procuderunt, velut humanis iactentique suspitionibus nixa fluctent; neque vili exitum in Augustini doctrinâ reperiant. Hæc est enim vera clavis (. . .) sine quâ qui scripta Augustini molitur ingredi, velut cæcus palpabit in meridie, ac tot, tantisque difficul-tatibus

tatibus implicabitur, vt quasi monstribus occurrentibus terretur, Augustinum tamquam perplexitatis, imò, vt quidam ausi sunt dicere, mille erroribus refertum aueretur. tom. 2. col. 169. & 170.

5. Quanto igitur superbius illi (Molina, Lessius, Suarez, Vasquez) naturam, & liberum arbitrium tuentur, qui quod Augustinus naturæ stanti, & integritatæ, hoc illi lapsæ, vulneratæ, ægrotæ, damnatæ, tribuunt. tom. 2. col. 178.

6. Ita perfunctoriè doctrinam eius (Augustini) nonnulli (Scholastici) consulunt, vel percurrunt, vt in capitalibus doctrinæ articulis, vbi de summâ rerum agitur, vtrum videlicet Christiani, an Pelagiani simus, argumenta & pronuntia Pelagianorum, tamquam Augustini doctrinam amplexi fuerint. tom. 2. col. 165.

7. Hoc si Recentiores plerique, etiam ipsimet de gratiâ & libero arbitrio nunc sentire se sentiunt, & velint nolint sentire cõuincuntur, quando iam vires hominis originalis culpa profrauit, delinant Augustino violatæ per illam doctrinam gratiæ crimen impingere: nec ægrè ferant, si se Augustinus longè castius de diuinâ gratiâ, illos longè superbius de humanâ naturâ sentire gloriatur. tom. 2. col. 180.

8. Apertè Recentiores à fundatissimâ & Ecclesiæ antiquæ receptissimâ doctrinâ discesserunt: mentem enim eorum (Patrum Antiquiorum) tam esse perspicuam ausim dicere, vt vel ipsos aduersarios eius, eâ proposita, aut oculos claudere necesse sit, aut doctrinam eorum non alio torqueri posse profiteri. tom. 2. col. 493. & 494.

Quia iuxta definitionem duorum Pontificum recentiores sentiunt non eam esse inducendam necessitatem peccandi vt omnia infidelium opera sint peccata, hinc à Lanfenio damnantur erroris.

9. Quasi de industria omnes conatus Recentiorum, quibus eius doctrinam principiis philosophorum accommodare studuerunt, opprimere studuisset, (Augustinus) ita omnia eorum præclusit effugia, omnes tricas explicuit, omnes cauillationes exarmauit, vt penè nihil aliud eis superfit, qui rem diligentius excussisse videri volunt, quàm admirari doctrinam eius vt exoticam, & incredibilem; & propterea in alium sensum aliquo explicacionis commodæ beneficio trahendam esse, sed altitudinem Christianæ sanctitatis & humanæ infirmitatis, & profunditatem ruinæ illius ineffabilis non videntur intelligere, virtutisque ac vitij differentiam magis ex philosophiã gentium, quàm ex Christianâ religione, haurire voluisse. tom. 2. col. 543.

An non sitis soli vendicæ scientiam?

10. Recentiores (Suarez, &c.) ipsi Augustino incredibili inficitâ (vt mitissimè loquar)

imponere non verentur, tom. 2. col. 585.

An hoc non est Suarezem, aliosq; grauissimos Theologos facere impostores?

11. Fidenter dico, quicumque doctrinam istam à nobis traditam (solam coactionis necessitatem libertati repugnare) erroris insimulare ausus fuerit, non Augustinum, non Bernardum; sed Philosophiam fortassis Aristotelis ducem & Patronam habiturus est, & in ista Catholice doctrinæ culmina (vt nihil de ceteris eorum seëtoribus eruditus & sanctis loquar) necesse est vt anathema primum dicat. tom. 3. col. 731.

Fidenter adstruit doctrinam à duobus Pontificibus damnatam.

12. Recentiores, . . . quid sit liberum arbitrium Augustino non satis penetrant, nec vquam, ausim dicere, penetrabunt, aut intelligere quantumuis sese fatigauerint, quãdiu non aliam in Augustino libertatem, quàm illam Philosophicam indifferentiam quærendam esse censuerint. tom. 3. col. 751.

13. Ex quo Doctrina ista Recentiorum (quã dicunt datam legem, quæ per gratiam sufficientem impleri possit) tamquam Apostolo, & Augustino ex diametro contraria, & quasi ex proposito ad delendos eorum sensus excogitata, per se ipsa corruet. tom. 3. col. 43.

14. Cùm adiutorij gratiæ vsus, & non vsus, actio & cessatio, libertati subditur, vel cæcis manifestum est, impossibile esse, vt sit aliud adiutorij genus quàm possibilitatis, quod Pelagianus error asseruit. tom. 3. col. 24.

15. Recentiores, qui imaginantur illum tantummodò actum esse in libero voluntatis arbitrio, quem positus omnibus necessariis possumus facere, & non facere, sine dubitatione falluntur. paradoxum id est enim in Augustini doctrina inauditum, nec est vmbra vlla illius in omnibus scriptis eius, nec Augustinus vquam ad istas de libera voluntate conceptiones respexit &c. tom. 3. col. 618. 646. 642. 867.

16. Ignorantia etiam, quæ necessitatis, non voluntatis, hoc est inuincibilis, non caret peccato, idque dogma fidei ab antiquis traditum, & contrarium solenne Pelagianorum dogma fuit. tom. 2. lib. 2. cap. 2. in sit. capitis & contextu.

17. Propositum bene viuendi ex timore peccatorum concipi principiis Augustini solidissimis, ex quibus Pelagiana Hæresis expugnata est, directè refragatur. tom. 3. col. 586.

18. Quæ omnia perspicuè declarant doctrinam istam, quam Scholastici quidam tradunt de dolore peccatorum ex solo gehennæ metu, non solum Augustini principiis fundatissimis, & per omnes eius lucubrationes diffusis, ex diametro repugnare, sed etiam à Synodi Trid. PP. multis modis proscriptam esse.

esse: quam non perspecta veritas, sed sola inutilis; imò perniciofa erga peccatores misericordia peperit. tom. 3. col. 597.

19. Admiratione dignum est, quod nonnulli docent dolorem, quo quis de peccatis ex ti-

more penarum infernalium dolet, eaque detestatur, sufficientem esse dispositionem ad iustificationem in Sacramento Penitentie recipiendam. . . . sententia ea in mera hallucinatione fundata est. tom. 3. col. 589. & 591.

CAPUT TERTIUM.

Iansenius Scholasticos recentiores tamquam meros Philosophastros superciliose contemnit.

1. Quotquot siue olim, siue nunc, humanae naturae vires extollere, & sibi quodlibet quod est gratia, adscribere conati sunt; per dolos falsae rationis armati sunt, & omne praesidium in humanis rationibus, & philosophia, statuerunt. tom. 1. col. 101.

2. Enimvero quis sano iudicio dubitare possit, pleraque notitias genuine scholasticas, non nisi puras abstractiones esse, deputatasque Aristotelicae Metaphysicae eliquationes, quandoquidem de rebus supernaturalibus agatur. tom. 2. col. 19.

3. Quemadmodum in Theoricis, limites rerum verè diuinarum transeundo, non semel in Chimericas abstractiones incederunt; ita in practicis, morales regulas agendorum simplices relinquendo, quas simplex, & genuina ratio, & antiqui Patres praescripserunt; tam laxas effecere conscientias, sub praetextu accommodandi sese infirmitatibus hominum, ut nihil opus sit, nisi sceleratior fieri homines, ut noua aliqua, & licentiosa regula fabricetur. Nam in saeculo corruptissimo, quamuis nonnulla peccata vniuersa hominum commercia foedauerint, ad eas tamen angustias disputandi libidine redacta sunt, ut non nisi in metaphysica quadam abstractione salua esse videantur. tom. 2. col. 21. 22.

4. Vix aliquid in moribus tam absurdum est, nisi decalogum aperte feriat, imò et si feriat, quod non factum sit probabile: ut reuera plerisque Christianis scientia recentioris Theologiae ad nihil penè seruiat, nisi ut sensa diuersa diuersorum, suis apta cupiditatibus noscendo & sequendo, deposita Christiana simplicitate versutiores, & probitate nequiores fiant. tom. 2. col. 22. Vide similia toto cap. 8. lib. proemialis.

Theologia recentiorum Censore Iansenio si speculatiua, chimerica est, si practica, tollit omnem regulam honestatis, ergo tota ad nihil vtilis, imò & perniciofa.

5. Scholastici plerique limites Christianae Theologiae fixos, praetextu subtilitatis excidunt. tom. 2. col. 25.

6. Nonnulli Scholastici, qui se multum sapere crediderunt, in tam animosas insulatasque censuras Augustinianae doctrinae protruxerunt: a cuius vero intellectu tam procul absunt, ut sanctum scriptorem clausis, aut exstinctis oculis legisse videantur. cum enim Theologiam suam recentem, quae magno opere ad humanae rationis modulum & Philosophiae generis regulas concinnata est, quamquam normam iudicandi de omnibus Augustini pronuntiat adhibent, & omnino sequendam putant, penè ad singulos offendit passus, & Augustini doctrinam, quod quidam etiam palam conqueisti referunt, male errorum occasionem rectoribus eius futuram ominantur. tom. 2. col. 61.

7. Illud quod asserunt Scholastici, de consuetudine quadam naturali per virtutes morales, non Ecclesiae, sed quorundam philosophiae magis, quam Scripturis & Ecclesiasticae doctrinae inhaerentium, sententia est, qualis homo iam olim à Philosophis, & postea à Pelagianis inter Christianos introductus est, sed ab Ecclesiastica doctrina tale commentum remotissimum est, & in Augustini scriptis inauditum. tom. 2. col. 78.

Vult omnes Philosophorum virtutes esse vitia, quae à duobus Confitecibus damnantur.

8. Recentiores praeter nonnullas Aristotelicae Philosophiae tricas, aut ineptias, & classibus Dialecticis in Theologiam immittis, quibus caelestis medicinae sinceritas magis adulterata est, nihil omnino noui protulerunt; quod non Augustinus ante videtur. tom. 2. col. 184.

9. Sed pace eorum dixerim, neque difficultatem ipsi soluant (Bellarminus, Pasquier) neque quidquam ab eius mente alienum (quam pactum cum Adamo) & in eius doctrina absurdum, & principis eius repugnans excogitare potuerunt. . . . quem (propagatum modum) ipsi mira interpretandi libertate peruertunt. tom. 2. col. 216.

Somniant delirantque omnes recentiores, qui per scriptum propagari dicunt peccatum originale.